

การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในภาษา: การละเมิดทางกฎหมาย, การละเลยหน้าที่, และค่าใช้จ่ายของการสมรู้ร่วมคิด

ณ วันที่ 21 กรกฎาคม 2568 การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่กำลังดำเนินอยู่ในกาซาไม่ใช่เพียงภัยพิบัติด้านมนุษยธรรม แต่เป็นคำฟ้องร้องที่ร้ายแรงต่อระเบียบกฎหมายระหว่างประเทศ ด้วยจำนวนชาวปาเลสไตน์ที่ถูกสังหารกว่า 60,000 คน ความอดอยากที่คร่าชีวิตผู้คนกว่าหนึ่งล้านคน และโครงสร้างพื้นฐานของกาซาที่ถูกทำลายจนกลายเป็นซากปรักหักพัง โลกต้องเผชิญกับความจริงเพียงหนึ่งเดียว: การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ได้เกิดขึ้น และผู้ที่มีหน้าที่ทางกฎหมายและศีลธรรมในการป้องกันได้ล้มเหลว บทความนี้จะสรุปถึงการละเมิดทางกฎหมายระหว่างประเทศที่มีผลผูกพันตามอนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และคำตัดสินของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ) การละเลยหน้าที่นั้นโดยรัฐสำคัญ และค่าใช้จ่ายอันลึกซึ้ง—ทั้งทางกฎหมาย จริยธรรม และการชดใช้—จากการสมรู้ร่วมคิดของพวกเขา

การละเมิดทางกฎหมายภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษอาชญากรรมการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ปี 1948 กำหนดการละเมิดที่ชัดเจนต่อทุกฝ่ายที่ลงนาม:

“ฝ่ายที่ลงนามในอนุสัญญายืนยันว่าการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในยามสงบหรือยามสงคราม เป็นอาชญากรรมตามกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งพวกเขาจะต้องป้องกันและลงโทษ”

การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ถูกนิยามในมาตรา II ว่า:

“การกระทำใด ๆ ต่อไปนี้ที่กระทำโดยมีเจตนาที่จะทำลายทั้งหมดหรือบางส่วนของกลุ่มชาติพันธุ์ กลุ่มชาติ กลุ่มเชื้อชาติ หรือกลุ่มศาสนา ในฐานะที่เป็นกลุ่มดังกล่าว: (ก) การฆ่าสมาชิกของกลุ่ม; (ข) การทำให้เกิดอันตรายร้ายแรงต่อร่างกายหรือจิตใจ; (ค) การสร้างสภาพที่คำนวณเพื่อนำไปสู่การทำลายร่างกาย; (ง) การป้องกันการเกิด; (จ) การบังคับย้ายเด็ก”**

พฤติกรรมของอิสราเอลในกาซา—รวมถึงการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ การก่อให้เกิดความอดอยากโดยเจตนา การทำลายโรงพยาบาล ที่ดินเกษตร และบ้านเรือน—ตรงตาม **actus reus** ของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อย่างชัดเจน

ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ) ยืนยันในคำตัดสินปี 2007 ในคดี บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนาความขัดแย้งกับเซอร์เบียและมอนเตเนโกร:

“การละเมิดของรัฐในการป้องกัน และหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติ เกิดขึ้นในขณะที่รัฐทราบหรือควรจะทราบถึงการมีอยู่ของความเสียหายร้ายแรงที่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์จะเกิดขึ้น”

การละเมิดนี้เป็นเรื่องของการดำเนินการ ไม่ใช่ผลลัพธ์ รัฐจะต้องปฏิบัติด้วยวิธีการทั้งหมดที่มีอยู่ตามสัดส่วนของอิทธิพลของพวกเขา

ใน **มกราคม 2567** ICJ ได้ตัดสินในคดี **แอฟริกาใต้ต่ออิสราเอล**:

“ข้อเท็จจริงและสถานการณ์เพียงพอที่จะสรุปว่า สิทธิอย่างน้อยบางส่วนที่แอฟริกาใต้อ้างถึง... มีความน่าเชื่อถือ ซึ่งรวมถึงสิทธิของชาวปาเลสไตน์ในภาษาที่จะได้รับการคุ้มครองจากพฤติกรรมการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์”

สิ่งนี้ทำให้เกิดหน้าที่ทางกฎหมายทันทีสำหรับทุกฝ่ายของรัฐ ตาม **มาตรา 41** มาตรการชั่วคราวเหล่านี้มีผลผูกพันการไม่ดำเนินการตั้งแต่วันที่นั้นเป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ

การละเลยหน้าที่โดยรัฐที่มีอำนาจ

แม้จะมีความชัดเจนทางกฎหมาย รัฐที่มีอำนาจมากที่สุดในโลก—สหรัฐอเมริกา เยอรมนี และสหราชอาณาจักร—ไม่เพียงแต่ล้มเหลวในการปฏิบัติตามภาระผูกพันของตน แต่ยังสนับสนุนการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อย่างแข็งขัน

- **สหรัฐอเมริกา**: ด้วยความช่วยเหลือทางทหาร 3.8 พันล้านดอลลาร์ต่อปี อาวุธเพิ่มเติมระหว่างความขัดแย้ง และการใช้สิทธิยับยั้งซ้ำ ๆ ในคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ สหรัฐฯ เลือกพันธมิตรมากกว่าความถูกต้องตามกฎหมาย ความล้มเหลวของพวกเขาสะท้อนถึงความผิดของเซอร์เบียในคดีบอสเนีย
- **เยอรมนี**: ขณะที่กล่าวถึง “ไม่ให้เกิดขึ้นอีก” เยอรมนีส่งออกอาวุธมูลค่า 326 ล้านยูโรไปยังอิสราเอลในปี 2567 เพียงอย่างเดียว ความรับผิดชอบทางประวัติศาสตร์ของพวกเขาถูกพลิกผัน—กลายเป็นอาวุธเพื่อปกป้องสิ่งที่ไม่สามารถปกป้องได้
- **สหราชอาณาจักร**: ด้วยการส่งออกอาวุธมูลค่า 42 ล้านปอนด์และการปกป้องทางการทูตอย่างต่อเนื่อง สหราชอาณาจักรได้บ่อนทำลายมรดกของตนเองในกฎหมายระหว่างประเทศ หน้าที่ในการปฏิบัติของพวกเขาแน่นชัดเจน—และถูกมองข้าม

ตาม **มาตรา III(e)** ของอนุสัญญา “การสมรู้ร่วมคิดในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” นั้นเป็นอาชญากรรมในตัวเอง รัฐเหล่านี้ ด้วยการสนับสนุนด้านวัตถุและการไม่แทรกแซง ได้ก้าวข้ามขีดจำกัดนั้น

เจตนาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์: จากวาทศิลป์สู่ความเป็นจริง

Mens rea ของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์—เจตนาที่จะทำลายกลุ่ม—ไม่จำเป็นต้องคาดเดา มันถูกประกาศซ้ำ ๆ โดยผู้นำอิสราเอล:

“ชาวปาเลสไตน์เหมือนสัตว์ พวกเขาไม่ใช่มนุษย์”
เจลี เบน ตาฮาน, 2013, สมาชิกสภา Knesset

“เรากำลังต่อสู้กับสัตว์ที่เป็นมนุษย์ และเราดำเนินการตามนั้น”
โยอาฟ กัลลันต์, 9 ตุลาคม 2566, รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมของอิสราเอล

“การปล่อยให้ชาวภาษาตายจากความอดอยากอาจจะสมเหตุสมผลและมีศีลธรรม...” “เรากำลังรี้อาชาอย่างสมบูรณ์... กองทัพจะไม่ทิ้งหินก้อนใดไว้บนหินก้อนอื่น”
เบชาเลล สมอริช, 5 สิงหาคม 2567, รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังของอิสราเอล

“ทางออกเดียวคือเผ่าภาษาทั้งหมดพร้อมกับประชาชนของมันในครั้งเดียว”

“เป้าหมายร่วมของเราคือลบภาษาออกจากพิวโลก เผ่าภาษาตอนนี้”

นิสซิม วาตุรี, 20 พฤศจิกายน 2566, รองประธานสภา Knesset

“กองทัพต้องหาวิธีที่เจ็บปวดกว่าความตายสำหรับพลเรือนในภาษา”

“การฆ่าพวกเขาไม่เพียงพอ”

อามิชัย เอลียาฮู, 5 มกราคม 2567, รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมรดกของอิสราเอล

“ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าผู้บริสุทธิ์ ภาษาต้องถูกทำลายให้ราบ”

“เราจะไม่อนุญาตให้มีการช่วยเหลือแม้แต่หนึ่งกรัมเข้าสู่ภาษาจนกว่าประชาชนของมันจะขอร้องและคุกเข่า”

อิทามาร์ เบน กวีร์, 2567, รัฐมนตรีว่าการกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติของอิสราเอล

“เด็กทุกคนในภาษาคือศัตรู เราต้องยึดครองภาษาจนกว่าเด็กสักคนจะไม่เหลือ”

โมเช เฟลลิน, 22 พฤษภาคม 2568, อดีตสมาชิกสภา Knesset, ผู้นำพรรค Zehut

คำแถลงเหล่านี้ไม่ใช่การประณามคำพูดเชิงวาทศิลป์ แต่เป็นการยอมรับอย่างเปิดเผยถึงเจตนาของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ เมื่อรวมกับพฤติกรรมของอิสราเอล—การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ความอดอยาก การทำลายเมือง—มันก่อตัวเป็นคดีทางกฎหมายที่สมบูรณ์สำหรับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

ค่าใช้จ่ายของการสมรู้ร่วมคิด: การชดใช้และความรับผิดชอบ

ผลทางกฎหมายของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ไม่ได้หยุดอยู่ที่การประณาม มันรวมถึง **การชดใช้**

ตามตรรกะของ ICJ ในคดี **บอสเนีย** และบรรทัดฐานของศาลอาญาระหว่างประเทศ (ICC) เกี่ยวกับความยุติธรรมที่เน้นที่เหยื่อ การชดใช้ต้องถูกชำระโดยผู้กระทำผิดและโดยรัฐที่ล้มเหลวในการป้องกันหรือสนับสนุนอาชญากรรมนี้อย่างเป็นทางการ

การชดใช้ควรรวมถึง:

- **สำหรับผู้รอดชีวิตในภาษา:** ค่าการณ 18.5 พันล้านดอลลาร์สำหรับการฟื้นฟู (ธนาคารโลก, 2568)
- **สำหรับชาวปาเลสไตน์ในเวสต์แบงก์:** สำหรับความสูญเสียจากการขยายตัวของผู้ตั้งถิ่นฐานและความรุนแรง—5-10 พันล้านดอลลาร์
- **สำหรับชาวปาเลสไตน์ในพลาตติน:** สำหรับการสูญเสียทรัพย์สินในประวัติศาสตร์และการถูกเนรเทศ—10-20 พันล้านดอลลาร์
- **สำหรับรัฐปาเลสไตน์ในอนาคต:** เพื่อการฟื้นฟูอธิปไตยและโครงสร้างพื้นฐาน—30-50 พันล้านดอลลาร์

การระดมทุนควรถูกเก็บรวบรวมผ่านกองทุนที่บริหารโดยสหประชาชาติ การดำเนินการทางกฎหมายทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติอาจบังคับให้มีการปฏิบัติตาม คำตัดสินขั้นสุดท้ายของ ICJ ซึ่งยังรออยู่—อาจทำให้ความต้องการนี้กลายเป็นภาระผูกพันที่สามารถบังคับใช้ได้

เยอรมนี ซึ่งจ่ายค่าชดเชยให้กับอิสราเอลในช่วง 77 ปีที่ผ่านมาเพื่อรับรู้ถึงอาชญากรรมของตนในช่วงการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ยิว ขณะนี้พบว่าตัวเองอยู่อีกด้านหนึ่งของประวัติศาสตร์ ด้วยการไม่ปฏิบัติ—และที่แย่กว่านั้น ด้วยการสนับสนุนโดยตรงผ่านการส่งมอบอาวุธ—มันได้ทำให้แน่ใจว่ามีแนวโน้มจะต้องจ่ายค่าชดเชยให้กับประชาชน

ปาเลสไตน์ในอีก 77 ปีข้างหน้า เงินตราทางศีลธรรมหลังสงครามของมันไม่ได้ถูกใช้เพื่อความยุติธรรม แต่ถูกใช้เพื่อรักษาความยุติธรรม

สำหรับอิสราเอล—ผู้กระทำผิดหลักของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์—ความรับผิดชอบไม่สิ้นสุดที่การชดเชยทางการเงิน เมื่อพิจารณาถึงขนาดของการทำลาย การพลัดถิ่น และการทำลายกฎหมายระหว่างประเทศ อิสราเอลอาจไม่สามารถปฏิบัติตามภาระผูกพันการชดเชยด้วยวิธีการทางการเงินเพียงอย่างเดียว ในสถานการณ์เช่นนี้ **การคืนดินแดน**—การคืนที่ดินที่ถูกขโมยให้กับเจ้าของที่ต้องตามกฎหมายของปาเลสไตน์—อาจกลายเป็นไม่เพียงแค่สิ่งจำเป็นทางศีลธรรม แต่ยังเป็นความจำเป็นทางกฎหมาย

สรุป: หน้าที่ถูกละเมิด ความยุติธรรมถูกเรียกร้อง

การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซาไม่ได้เกิดขึ้นในความลับ มันเกิดขึ้นต่อหน้าสายตาของโลกที่ถูกผูกมัดด้วยกฎหมายซึ่งเลือกที่จะไม่ลงมือทำ

ภาระผูกพันทางกฎหมาย นั้นชัดเจน **การละเลยหน้าที่** นั้นตั้งใจ **ค่าใช้จ่ายของการสมรู้ร่วมคิด** จะต้องถูกชำระ ในตอนนี้

นี่ไม่ใช่เพียงอาชญากรรมของอิสราเอล มันยังเป็นของรัฐที่ให้เงินทุน จัดหาอาวุธ และปกป้องมัน การชดเชย การดำเนินคดี และการชำระบัญชีทางประวัติศาสตร์ไม่เพียงแค่เป็นไปได้—มันจำเป็น

เยอรมนี ซึ่งอ้างตัวเป็นผู้พิทักษ์ศีลธรรมหลังการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ยิว จะถูกบังคับให้รับผิดชอบต่อมาตรฐานสองขั้วของตน และอิสราเอล ซึ่งทำลายล้างประชาชนและสูญเสียความชอบธรรมของตนเอง อาจพบว่าเงินตราที่เหลืออยู่เพียงอย่างเดียวของมันคือที่ดินที่มันยึดครองด้วยกำลัง—และตอนนี้ต้องคืนให้

“ไม่ให้เกิดขึ้นอีก” ไม่ใช่คำขวัญ มันคือความรับผิดชอบ และในกาซา โลกนี้ล้มเหลว